

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

4. Humilitatis & magnanimitatis, tamquam eiusdem virtutis, esse, honoris appetentiam refrænare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

fundamento, & radice sua seorsim sumptū; quia id humilitas non patitur, Philosophis Ethnicorum vel omnino ignorata, vel non nisi per nebulam & obscure cognita: quamuis, si examinatiū dis- purare velimus, re ipsa eadem sit *Humilitatis & Magnanimitatis* virtus. Humilitatem tamen S. Augustinus Ethnicis omnino incognitam fuisse arbitratur. Ita enim scribit: *Hac aqua humilitatis cordis, aqua vita salutaris, abijcientis se, nihil de se presumentis, nihil sua potentia superbe tribuentis. Hac aqua in nullis alienigenarum libris est. Non in Epicureis, non in Stoicis, non in Manichæis, non in Platoniciis. Vbicumque etiam inveniuntur optima precepta morum & disciplina, humilitas tamen ista non inuenitur. Via humilitatis huius aliunde non manat. A Christo venit. Hac via ab illo est, qui cum esset altus, humilis venit. Quid enim aliud docuit humiliando se, factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis? & c.*

Quidquid igitur sit de Ethnicis, saltem Christiana humilitas docet, honorum vanitatem non esse ambiendam: immo idem docet Magnanimitas Ethnicorum, quæ ex plurimorum Theologorum sententia, vna eademque virtus est cum Humilitate. Si quidem Aristoteles magnanimitati tribuit, tenere medium in appetitione dignitatum & honorum; ac magnanimo opponit, pusillanimum, qui honorem debitum negligit, & eum qui indebita capessit, quæ sunt vitia humilitati opposita. Quin & S. Thomas ambitionem & inanem gloriam, quæ vtiq; Humilitati opponuntur, tamquam vitia per excessum pugnantia, opponit Magnanimitati. Cum ergo idem sit Magnanimitatis, & Humilitatis medium, eademque vtriusque functiones, sequitur eandem esse, sub duplici nomine virtutem, quæ doceat, quo pacto honores fugiendi sint, vel appetendi. Audi Isidorum Pelusiotam: *Ego, ait, et si mirum esse videatur, quod dicturus sum, tamen μεγαλοφρονων (hoc est, animi magnitudinem) τιω μετὶ λόγῳ φρόνησιν (id est, animi affectum, cum ratione coniunctum) esse statuo. Neque enim si quis ab assentatione abhorreat, hunc inter arrogantes numerare oportet. Nec rursus, si quis adulator & sordidus atque ignavus sit, modestum hunc existimare, convenit. Verum eum demum, qui cum ea, qua consentanea sunt, facit, tamen aduersus alios minime inflatur, nec se omnibus anteponit, verum eo gradu & ordine, qui ingenuos viros decet,*

Gg se ipsum

S. Augustin. in Psal. 31. ad illud. Verum tamen in diluio, &c.

IV.

Vasq. 1. part. disp. 235. c. 4. Theophyl. Raynaud. lib. 6. de virtutib. & vitijis lect. 2. c. 16. licet. contrarium tenent Caiet. 2. 2. q. 161. 2. 1. Less. l. 4. de Virtut. c. 4. n. 50. S. Thom. 2. 2. q. 131. & 232. Isidor. Pelus. lib. 3. ep. 264.

se ipsum continet. Magnanimum enim esse oportet, non superbum & arrogantem: fortem, non temerarium: suavem ac facilem, non abiectum & servilem: modestum, non humilitatis simulatorem: ingenuum & liberalem, non servilem. Cuiusmodi videlicet Abraham erat, qui Persicas quidem manubias, & barbarica spolia contemnebat: in excipiendis autem hospitibus, quibus suis hominibus humiliorem se praebebat, servilia nimirum munera exequens: atque cum ad divinum colloquium admisteretur, dicebat: Ego sum terra & cinis. Hoc autem verè modestiam & humilitatem, ac sublimitatem in unum colligere est. Hoc inquam est, ingenuitatem à superbia puram ac liberam demonstrare. His Pelusiota ostendit, idem esse Humilitatem & Magnanimitatem, quarum utraque moderatur Honoris appetitum, qui non semper nullus esse debet; ne tamen extra viam excurrat, lupatis est temperandus. Alij enim frænis, alij calcaribus egent.

V.

Magnanimus igitur circa magna versatur, sed in ea dumtaxat magna fertur, quæ digna se, sibi quæ secundum rectam rationem consentanea agnoscit, nihil remittens, vel excedens. Quia verò inter res humanas maximum quid est honor, fit ut magnanimus præcipuè circa honores & ignominias versetur, ut oportet; siue secundum rectæ rationis legem, ne aut nimia sit honoris appetitio, aut ignominia declinatio non satis sollicita. Quamvis autem magnanimus primariò versetur circa honorem, secundariò tamen etiam se occupat circa divitias, potentiam, & cetera omnia, ex quibus honor obtinetur, semper spectans eam honestatem ut sibi propriam, quæ magnis illis operationibus superstrui potest, nimirum honoris ex recto opere convenientis dignitatem. Cum enim honor sit virtutis præmium & testimonium, fit ut congruè quidem etiam alijs rebus, attamen condignè non nisi virtuti rependatur. Hinc magnanimus propriè directeque non appetit honorem, sed honoris dignitatem, & fundamentum, quemadmodum in regis Menelai facta sua, aut certè interna hominum iudicia, quàm externa testimonia, & opificum statuas, magis assimantis exemplo vidimus. Hoc fundamentum, quod destinat magnanimitas, quia solet esse arduum & difficile, etiam non sine fortitudine intenditur: non tamen eadem est fortitudinis & magnanimitatis honestas. Aliud enim est, operari, quia decet hominem

Argentina in
2. dist. 42. q.
unic. art. 4.